

Poštšina plačana v gotovini.

Leto 1925/26, št. 3. nov.

ORLIČ

LETNIK ŠESTI

L J U B L J A N A

VSEBINA

Br. Nardžiču v slovo.	25
Pozdrav novega urednika.	25
R. Trnovčan: Gospa Sveta. (Pesem.)	26
Savin: Vernih duš dan. (Pesem.)	27
R. Trnovčan: Triglavski orel. (Pesem.)	28
Gospod Dobravski: Pogled v izgubljeni raj.	28
Pismo iz večnega Rima.	29
Emil Slanovec: Božično drevesce. (Igra.)	31
Ivan Langerholc: Pisatelj hočeš biti? (Dalje.)	34
Br. Nardžič: Ubogi malčki.	35
Za bodrilo in razvedrilo	37

Vesela pošta br. Nardžiča.

Iz nabiralnika.

Dragi brat Nardžič! Dolgo Vam nismo nič sporočile, kako je z našim živahnim naraščanjem v Škofji Loki. Naš naraščaj se je hitro pomnožil tako, da nas je okoli 40. Zelo redno hodimo k telovadbi. Veliko smo se že naučile. To smo pokazale že pri zadnji akademiji, ki se je vršila 8. septembra. Izvršila se je prav dobro. — Izgubile smo tudi našo ljubo voditeljico. Pričela je vodstvo pri mladenkah. Sedaj smo dobile novo. Imele jo bomo silno rade. Tudi nove vaje se bomo pričele učiti. Prirejamo sestanke in sicer vsakih 14 dni. Gospodična so nam rekli, da če se bomo pridno učile še naprej, bomo gotovo zopet kmalu nastopile. — V imenu naših Orličic Vas pozdravlja
Anica Hafner, gojenka.

Sv. Frančišek Ks. — Dragi br. Nardžič! Jaz se že v drugič oglašam pri Vas. Sedaj je tukaj že 26 Orličev. Tudi »Čebelico« so ustanovili. Letošnji »Orlič« mi jako ugaja. Prosim, denite moje pismo na »Veselo pošto«. Bog živi!
Ivan Ročnik.

Ruše. — Dragi br. Nardžič! Zelo smo žalostni mi ruški Orlič, ker si je naš vaditelj br. J. Ivanuša po nesreči porezal prste. Komaj smo čakali, da se vrne naš vaditelj zdrav med nas. Ko je prišel, je zavladalo zopet ljubo veselje. Bog živi!
Gracelj Hinko.

Velike Lašče. — Dragi br. Nardžič! Tudi jaz sem se enkrat pripravila pisati malo pisemce. Kakor sem brala v »Orliču«, Vam je jako dolgočas po »ta zaspani« Mici, ker je ni na sliki. Sklenila sem, da Vam pošljem sliko in tu poiščite »ta zaspano« Mici, našo vaditeljico in našo voditeljico sestro predsednico. Zelo fletno je bilo na Slevici in se vedno spominjam tiste nedelje. Jako me veseli, da ste nas enkrat obiskali.

Sedaj pa končam svoje malo pisemce in Vam kličem Bog živi! Srčno Vas pozdravlja »ta zaspana« Mici Drobnič-eva in Ana Hočevnar.

Nadaljevanje na zadnji strani.

Br. Nardžiču v slovo.

Oče Orličev se poslavlja. Tisti, ki vam je zgradil tako lepo gnezdece, ki vam je ustvaril najlepši dom, ko vam je ustanovil vašega »Orliča«, tisti dobri br. Nardžič se poslavlja, odhaja od vas. Kdo med vami ne pozna br. Nardžiča? Mnogi osebno, vsi pa iz njegove šaljive pošte in pa iz nebroj lepih povestic in nauk, ki jih je kot zlata zrna pokladal v vaša srca.

Vsi ga bomo pogrešali; zato se pa boste tem bolje držali njegovih podukov, da mu bomo lahko poročali v daljno Ameriko, kamor so ga odposlali njegovi predstojniki, da ste vsi res vzorni Orlič.

Ko mi je prinesel dediščino vašega »Orliča« in sva se pogovarjala o petih preteklih letih, o delu, trpljenju in veselju, ki ga je imel pri vašem »Orliču«, sem opazil solzo v njegovih očeh. Bila je to solza ljubezni do vas, Orlič in Orličice, ki je prekipevala za vsakega posameznega med vami.

On je z največjo skrbnostjo iskal, kje bi natrgal najlepših cvetk za »Orliča«, da bi se jih takoj razveselil vsakdo, ko je odprl list! Mnogo truda ga je stalo vse to, a ker je bilo za vas, je on storil to z veseljem.

Kakor sam prelepo opisuje v knjižici »Izza orlovske mladosti«, kako mora rasti katoliški Orlič, da postane nekdanj odličen Orel, to je hotel on storiti z vami. Hodite po tem potu, in boste mu najbolj ustregli, ker boste postali to, kar zahteva od vas naraščaj orlovstva: postati zaveden Orel.

Br. Nardžiču pa Bog povrni njegov trud za »Orliča« tudi s tem, da mu bo blagoslovil novo, težavnejše delo med Slovenci v Ameriki!

Pozdrav novega urednika.

Zvestoba za zvestobo! je napisal vaš prejšnji urednik v 1. številki »Orliča«. Isto vam kliče novi urednik.

Zvestoba v načelih orlovstva. Vedno in povsod skrbi, da boš »Orlič« na svojem mestu. Naj ne kažejo drugi za teboj s prstom: kakšni so Orlič, temveč govore naj o tebi: takšni bi morali biti vsi, kot so vrli Orlič.

Zvestoba »Orliču«! Vsak Orlič imej svojega »Orliča«. »Orlič« bodi tvoje ogledalo, da se boš vsak dan pogledal vanj, ali si tak, kot te uči on. Ako ne boš imel tega ogledalca, boš hodil ves razkuštran okrog, čeprav boš Orlič. Kdor še ni naročil »Orliča«, naj ga sedaj, ako misli kaj velikega ustvariti iz sebe.

Zvestoba novega urednika do vas. Vsakemu izmed vas bom povedal kaj lepega, da si bo obogatil duha in srce ob vsaki številki »Orliča«, da vam bodo rastle peruti, da se boste mogli dvigati vedno višje k Njemu, h kateremu velja naš polet, k našemu dobremu Očetu v nebesih.

Bog živi!

Vaš novi urednik Ante.

R. Trnovčan.

Gospa Sveta.¹

Gospa Sveta se je zbudila sredi poljan
in dahnila sanje težke čez ravan:
orlu v gori kaplja kri iz srca,
ves rdeč in črn je od ran — — —

Čez polje trpečih gre romarjev truma,
od njih se trgata prošnja in klic,
da v hribe do Krna odmeva:
»Mati usmiljena, reši nas zlegal«
Ko stopijo v cerkev skozi dver,
vzdignejo se v gorah rodovi ptic
in poletijo v polja, v rdečežarni večer,
pri Gospe Sveti krenejo v stran
in žalostna krikuje v ugasli dan — — —

Zvonovi v linah zapojo
pesem težko, vso temno — — —
Kmet se sklone, ko jih čuje,
pokriža se s trudno roko — — —

O, v Korotanu je zdaj hudo, hudo! — — —

¹ 10. oktobra smo po vsej Sloveniji praznovali Koroški dan, kjer smo zaožljubili, da mora slovenski Korotan postati zopet naš.

Savin:

Vernih duš dan.

Na pokopališču. V lučlc svetlobi
mnoge vidim ljudi in grobove.
Ozrem se na Krista in vprašam:

„Toliko že in še ti vsi?“

Križani skloni glavo in usta odpre:

„Tudi Ti!“

— — — — —
Pred Krista pokleknem in molim,

Triglavski orel.¹

Jaz sem orel s triglavskih planin,
božjega solnca mogočen sem sin,
Boga in solnce spoštujem,
drugemu vsemu kljubujem.
Kdo se meri s poletom naših trum,
kdo ima pogum? — — —

S solncem letimo v brezbrežne daljine,
s solncem se vračamo v gnezda domača.

Ko solnce zatone v furlanskih gozdovih,
posluhnemo orli na skalnih vrhovih:
Iz Trente gor pesem pastirska zveni,
tiha in žalostna, solnca želi. — —
Pa zremo pastirja, ko s paše se vrača,
ne vriska, ne poje, le glavo poveša...
Planili bi v mračne doline in temo razgnali,
a vrane od juga poti so zakrile
in mi na triglavskih gorah smo obstali.

Zdaj na Triglavu čakamo dneva,
ko tja do Soče prost bo polet,
ko v gore in dole prišla bo pomlad
in ko povsod bo žar solnca razpet...

Gospod Dobravski.

Pogled v izgubljeni raj.

Tri stvari, pravijo, da so nam ostale kot spomin na paradiz:
zvezde nebà, cvetice polja in pa nedolžne otroške oči.

Alban Stolz, znameniti katoliški nemški pisatelj in ljubitelj mladine, piše: »Mi ne poznamo razen Najsvetejšega v tabernaklju, ničesar vidnega na zemlji, česar se Bog bolj veseli kakor je to: nedolžen otrok.

¹ Dne 12. novembra 1920 smo v Rapallu po pogodbi med Jugoslavijo in Italijo izgubili cvet slovenske zemlje: solnčno Goriško in Notranjsko do Rakeka in Idrije ter vso Istro in Reko. Orlič, ta zemlja je naša!

Sv. župnik iz Arsa, Vianney, je dejal некоč dečku, ki mu je poklonil krasen šopek cvetic. »Lepše kot te cvetke so tvoje nedolžne oči!«

Nemški pesnik Wildenbruch pripoveduje, da je našel Gospod Bog v raju na cvetičnem listu rosno kapljico, ki se je lesketala v solnčni svetlobi. Spustil je kapljico na roko in se je razdelila v dva rosna bisera. Angeli so opazovali ta prizor in Bog jih je vprašal, kaj naj naredi ljubkega in lepega za ljudi. Prvi angel pravi: »Vsaka kapljica naj postane cvetka, kakršne še ni videl svet.« Drugi angel reče: »Boljše bi bilo, da se spremenita v dva smaragda (dragocena kamena), najkrasnejša na svetu.« Tedaj se je pa Bog Oče nasmehnil in je spustil kapljici na zemljo. In že se je zaslišal vesel klic, ki se je spremenil v slavospev: »O, glejte, kako ljubko, kako nežno, kako nedolžno! Kako lep čudež se je zgodil!« Kar je bilo prej rosa neba, to je postalo sedaj dvoje nedolžnih otroških oči!

Pismo iz večnega mesta Rima.

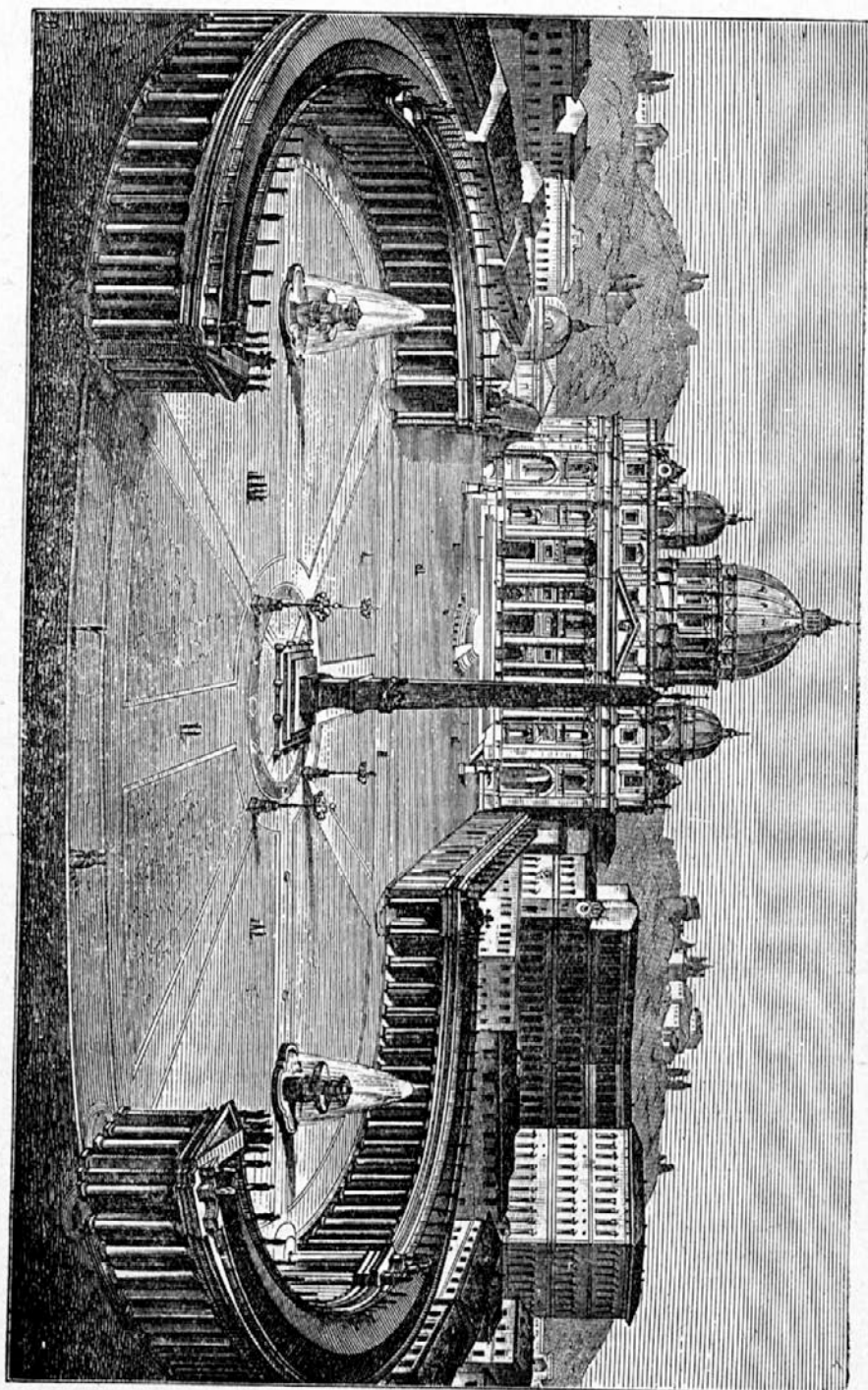
Dragi urednik!

Živim že več dni v svetem mestu, pa se mi zdi vse kakor pravljica. Nisem še veliko potoval po svetu, sedaj sem pa kar nenadoma padel v tako ogromno mesto (okrog 700.000 prebivalcev), da me včasih obide vprav strah, ali bom še kdaj prišel domov ali ne. Kdo sem, ne smem povedati, dokler se ne zglašim osebno pri Vas. Ko sem bil še doma, sem večkrat dejal: Vsakdo že kaj lahko bere o Rimu, »Orlič« pa še ni poslal svojega odposlanca v Rim in k sv. očetu, kakor da »Orlič« niso udani sinovi katoliške Cerkve.

Kako sem se vozil, bom povedal pozneje, ker je to še tajnost. Povem Vam samo, da ne boste v strahu: z zrakovplovom se nisem peljal, avtomobila nimam, morja se bojim, peš bi moral hoditi 20 dni, prišel sem pa v enem dnevu. Orlič ob železnicah že veste, kdo me je vozil!

Kako mi je bilo srce, ko sem čakal, hrepenel in nestrpno pričakoval, kdaj bom zagledal prve stolpe večnega mesta. Že pri mestecu Orte, eno uro od Rima, pravijo, da se vidi orjaška kupola sv. Petra, koje sliko Vam pošiljam, pa jaz sem napenjal oči, da sem si že skoraj iztaknil eno oko, da ga nisem še o pravem času z roko potisnil nazaj. Potem sem pa potrpežljivo čakal, dokler nismo obstali v Rimu.

Od samega veselja sem hodil kar po zraku, pa ne da bi bil tam zrak tako debel, ampak gnječa je bila tolika, da so

me kar nesli seboj drugi ljudje. V mesto sploh nisem šel peš, ampak sva s stricem najela kočijaža, ki naju je za majhen denar popeljal na naslov, ki nama ga je preskrbel neki gospod iz Ljubljane, ki ga vsi poznate kot najboljšega orlovskega govornika.

Kje stanujem, še tudi ne smem razodeti. Prva pot je bila k sv. Petru. To me je najbolj mikalo. Videti največjo cerkev na svetu. Hitro sem se proeblekel praznično in sem že čakal strica, ki je kmalu prišel in sva molče umerjala korake proti Vatikanu, kjer je sv. Peter in pa sv. oče. Na Via Merulana sva vstopila v električno železnico, ki pa je vsa druga kot v Ljubljani. V Ljubljani vozi vsakih pet minut šele en voz, tu pa kar pode eden drugega, kakor vozniki na kaki »ofceti«, ko vozijo svate. — Kaj vse sem videl spotoma, sploh še ne vem izraza. Peljal sem se čez reko Tiber in kmalu smo se pripeljali po ozki ulici, kot v Ljubljani na Starem trgu, na trg sv. Petra. Tu sem pa onemel. Le krepki roki stričevi se imam zahvaliti, da nisem neprostovoljno poljubil tla. Kaj takega nisem niti sanjal!

Ravnokar me je prišel obiskat zopet stric, da greva k sv. očetu.

Naj Vam pošljem tudi rimski Bog živi
preudani

Roma, 15. 10. 1925.

Mirko

Emil Slanovec.

Božično drevesce.

Igrica v enem dejanju

Osebe:

Nande, študent.

Joško, njegov brat.

Mihec,

Janezek, brata, soseda prejšnjih.

Janko,

Francek, brata.

Godi se na božični večer v sobi zadnjih dveh.

Kmetiška soba. V levem kotu peč s klopjo, v desnem mizica, polna papirnatih pastirčkov. Na zadnji steni ura in vrata. Naokrog po sobi je raztresen mah in nekaj pol jaslic in pastirčkov.

1. prizor.

Francek leži na klopi za pečjo.

Francek (v sanjah): Oslička na levo in kravico na desno. Pa ne preblizu. Janko! (Se preobrne, glava mu zleze z blazine na klop.) Pastirčke k drevesom in backe na betlehemske planjave.

2. prizor.

Janezek in Mihec vstopita in si maneta roke.

Mihec (jezno): Sedaj je pa dobil, kar mu gre. Mene ne bo več tožaril.

Janezek: Joj, Francek pa še spi. In jaslic še tudi ni postavil. (Zbudi Francka.)

Francek (se zaspano dvigne in si menca oči): Janezek, si že tukaj in Mihec tudi! Kaj si se pa ravno kar kregal? Morebiti sem samo sanjal? (Vstane.)

Mihec: Saj za drugega nisi. Rožičevemu Joškotu sem tako primazal s kepo, da je tri solnca videl in še enega po vrhu. (Janezek ogleduje pastirčke.)

Francek: Pa je Joško tako priden. In ravno danes ga moraš, ko pride Nande prvokrat kot študent iz mesta domov. Zopet bo prepir.

Mihec (gre gor in dol): Kaj mene briga Nande. Saj on ni nič boljši. Revčkil!

Francek: Mihec! Jaz imam rad Nandeta. Seveda tebe jezi, ker bi bil ti tudi že lahko študent, pa si pri skušnji padel.

Janezek (pri mizi): Zato jih je pa že večkrat dobil od očeta in jih bo danes tudi,

Mihec (se ustavi): Otrok, ti bodi pa kar tiho. Domov se pojdi k mami cmergat.

Francek (sede h kupu mahu): Sveti večer je in mora mir vladati med nami in v naših srcih. Pustimo to! Janezek, prisedi, da prilepiva pastirčke in backe na klinčke. (Janezek sede.)

Mihec (stopi in mrko gleda): Le delajta, Rožičevega študenta sedaj itak že ne bo! Saj mu ne morejo poslati niti za vožnjo.

Francek (začuden): Res? Jaz sem se ga pa že tako veselil.

Janezek: Kako prijetno bi bilo, če bi on prišel med nas!

Francek (hipno): Kje sta pa pustila Jankota?

Mihec: V kuhinjo je šel pogledat.

3. prizor.

Janko, prejšnji.

Janko (vesel): Veste kaj?

Vsi (začuden): Kaj pa, kaj pa?

Mihec (jezno): Pa ni morebiti...?

Janko: Nič! (Vsi se smejejo.)

Francek: Janko, ti se vedno norčuješ!

Mihec (hinavsko): Prav ima. Saj za drugega niste, otroci!

Janko (ga pogleda postrani): Kaj si pa ti? Veste kdo je sedaj prišel?

Francek: Kdo? Ne...

Janezek: Nič mu ne verjemi.

Mihec (jezno): Ako pride on, grem jaz.

Janko: Saj te nihče ne zadržuje, kar pojdi.

4. prizor.

Nande, prejšnji, Mihec odide.

Vsi (radostno): Pozdravljen, pozdravljen študent! (Nande poda vsakemu roko.)

Mihec (se pomakne k vratom): Otročarije, otročje! (Odide.)

Nande (žalostno pogleda za Mihcem): Še vedno srd zaradi resnice? (Veselo.) O prijateljčki, kako sem želel, da pridem zopet k vam! Škoda, da ne uživате vi tistega veselja, ki ga uživam jaz, ko prihajam iz mesta zopet v domači kraj. (Vsi ga obkrožajo.)

Janezek: To mora biti hudo tam doli?

Francek: Pa učiti se moraš veliko! Še ponoči.

Nande: Tako hudo zopet ni. Za pridnega je vedno dovolj dela. Sicer pa brez truda ni uspeha.

Francek: Vidiš, Nande, sedaj pa pripravljamo jaslice. Pa smo pozni.

Nande: Nič ne de. Vam bom pa jaz pomagal. Pa še nekaj. Jaz vam pokažem nekaj novega.

Vsi: Kaj pa?

Nande: Postavimo božično drevesce!

Vsi (hkratu): Božično drevesce, božično drevesce postavimo!

Janezek: Včeraj smo slišali v šoli, da morejo postaviti božično drevesce samo bogatini.

Francek: Nič ne skrbi, Nande že ve.

Nande (Jankotu): Janko, pripravi sekiro. Drevesce prinesem sam. (Janko odide.)

Nande: Janezek in Francek! Vidva pripravita pastirčke in backe in mah. Jaslice bomo postavili pod božično drevo.

Francek (skače): Joj, to bo veselje! Kaj ne, Janezek? (Janko prinese sekiro.)

Nande: Jaz bom v kratkem nazaj. Janko pomagaj jima, da bosta prej gotova. Bog živi! (Odide.)

5. prizor.

Francek in Janezek sedeta h kupu mahu in lepita pastirčke. Janko sede k mizi.

Francek: Nande je pa že tako učen. Pa čeprav je prijazen, pa se ga vseeno bojim.

Janezek: Kakšen bi bil pa naš Mihec? Še mene bi ne pogledal, kaj šele vas!

Janko: Jaz se pa bojim, da se Nandetu ne bi kaj pripetilo, ker je vse zmrznjeno.

Janezek: Pa res. Zakaj nisi šel z njim?

Francek: Jaz pa zaupam Nandetu, saj je pameten in se bo rešil vsake nevarnosti.

Janezek: Delajmo, da bo končano, ko pride Nande. Pastirčki so že na klinčkih, sedaj pa še drevesca.

6. prizor

Joško, prejšnji.

Joško: Dober večer. Kje pa je Nande?**Francek:** Šel je po božično drevesce in se vsak čas vrne. Nič se ne boj zanj, Joško.**Joško:** Saj se ne bojim. Prinesel sem le tole škatlico (jo položi na klop), ker mi je naročil, da jo moram prinesiti, če se takoj ne vrne. In tole stojalce (ga položi pod klop), ki so ga stesali oče, kakor jim je pisal. (Sede.)**Francek:** Joj! Kaj je neki notri? Poglejmo!**Janko:** Ne! Počakajmo! Saj bo tudi Nande bolj vesel, če nam sam pokaže. Bog ve, kako težko si je prislužil te stvari.**Francek:** Čudno, da ga toliko časa ni. Janko, pojdi mu naproti.**Janko** (gre proti vratom in prime za kljuko, a v istem hipu vstopi Nande s smreko). (Konec prihodnjič.)

Ivan Langerholc.

Pisatelj hočeš biti?

(Dalje.)

2. Pridno poslušaj!

Koga, kaj?

Dokler hodiš v šolo, poslušaj pridno svoje učitelje. Posebno pri slovniški uri bi ti svetoval, da si vzameš k srcu oba Gregorčičeva nauka:

1. ušesa odprite in
2. ušes ne mašite.

Ko pa daste šoli slovo, pa poslušajte, kako govorijo ljudje, preprosti ljudje na deželi. Naš jezik je bogat v besedah in to bogastvo treba izrabiti.

Vsi naši najboljši pesniki in pisatelji so hodili v šolo k narodu in ni jim bilo žal. Mnogo so se pri njem naučili. In tudi ti se boš, če boš povsod, kjer boš hodil, poslušal, kako ljudstvo govori.

V vsakem kraju je govorica nekoliko drugačna. Zato se mladina rada posmehuje ljudem iz tujega kraja, češ, kako čudno govoré ti ljudje. T o n i p r a v. Poslušajmo in zapisujmo, kar slišimo. Samo izposojene tujke pustimo na miru. Brez njih strašno lahko opravimo.

Čemu pa nam je treba toliko besedi? Malo govoriti, pa veliko povedati, to nekaj velja!

Prijatelj, počasi! Res je, da klepetcev in klepetulj nimamo radi. A kdor ima v glavi velik zaklad besedi, temu še ni treba, da se zapiše v društvo vaških klepetulj. Pač pa je pripovedovanje dolgočasno, če se vedno in vedno ponavljajo ene in iste besede. Pomisli, če bi kdo popisal pot na Brezje takole:

»Od doma smo šli zjutraj ob štirih. Ko smo šli mimo Pavovčeve opekarnice, je nekdo skočil ravno pred nas. Malo smo se prestrašili, pa smo šli dalje. V Loki smo šli k sv. maši, ker smo imeli še dosti časa.

Po sv. maši smo šli zajutrkovat. Potem smo pa šli na kolodvor. Ko je došel vlak, smo šli v voz, kjer je bilo že precej ljudi, ki so šli tudi na Brezje. Vlak je šel kakor strela po ravnem Sorškem polju. Blizu Kranja je prišel v bližino reke Save. Ko je prišel vlak na Otoče, smo šli ven; potem pa smo šli po lepi cesti čez savski most, pa spet po cesti in smo srečno prišli na Brezje.

Kaj je tu napačnega? Pravzaprav nič. Ali tisti »šel, šli, prišel, prišli« se tolikokrat ponavlja, da nas že ušesa bole. To je grdo. In vendar imamo toliko besedi, ki nam isto povedo, kakor »šel, šli, prišel, prišli«; in ta sprememba v besedah je vseč ušesu, če poslušamo, in je prijetna za oko, kadar beremo. Le pomisli, kako hudo je poslušati človeka, ki vedno in vedno ponavlja iste besede. Človek bi umrl, če bi dolgo poslušal tako godljo.

Povejmo pa zdaj isti popis pota na Brezje, pa porabimo samo nekaj našega jezikovnega bogastva!

»Zjutraj ob štirih smo odrinili od doma. Ko gremo mimo Pavovčeve opekarne, je nekdo skočil ravno pred nas. Malo smo se ga prestrašili. Obstali smo za nekaj časa, potem pa pogumno naprej. Kdo nam pa kaj more! V Loki smo bili pri sv. maši. Po sv. maši nas je želodec začel opominjati, da smo mu nekaj dolžni. Prav radi smo mu postregli. Iz Loke jo mahnemo proti kolodvoru. Ko je vlak privozil, smo hiteli v voz, kjer smo našli večje število romarjev, ki so bili istotako namenjeni na Brezje. Kakor strela je drvel vlak po ravnem Sorškem polju. Blizu Kranja je zavil v dolino, po kateri teče Sava. Ko je vlak prisopihal na Otoče, smo izstopili iz vozov. Po čedni cesti smo prišli na savski most. Onstran mosta vodi državna cesta. Šli smo po nji, a le malo časa. Srce nas je vleklo k Mariji, zato smo krenili po bližnjici in srečno prispeli do svojega cilja.«

Ista vsebina, ali ne, a ni vedno istega ponavljanja. A lahko bi še drugače povedali. Poskusite!

Mislim, da zdaj veš in spoznaš, čemu rabimo svoj besedni zaklad. (Dalje.)

Br. Nardžič.

Ubogi malčki.

(K slik.)

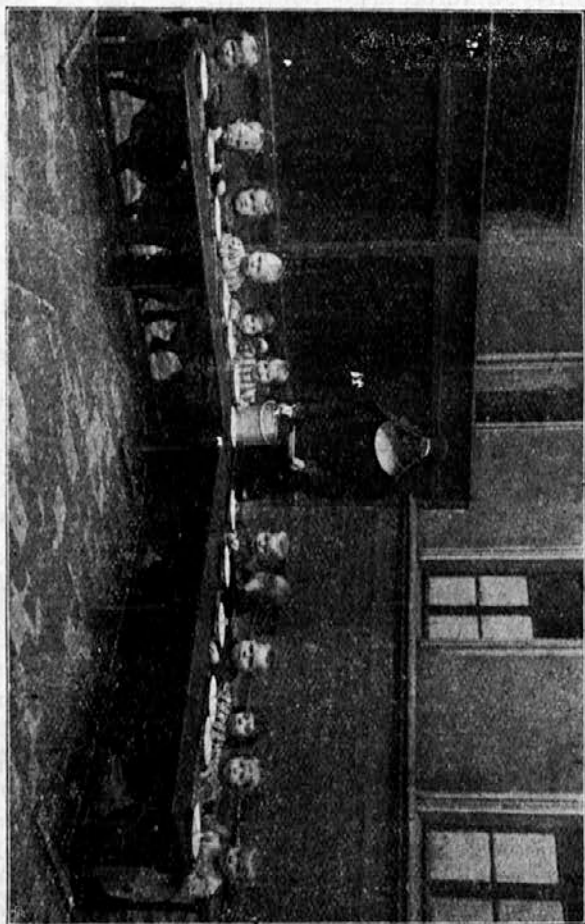
Tako so še majhni, da komaj na mizo vidijo. In tako nizka je njihova miza! Ko ste bili vi tako majhni, niste kosili pri mizi, ampak — na rokah svoje dobre mamice.

Zato še enkrat rečem: ubogi malčki! Nimajo mamic — umrle so jim! Tako majhni so še, pa so ostali sami na svetu in so prišli v zavod, v sirotišče. Sirote so! Dobili so sicer v sirotišču novo mamico, častito sestro, in ona jim je poskrbela tečnega kosila. Toda preveč jih je in nova mamica ne more vseh imeti na rokah, zato morajo sedeti pri mizi in sami jesti.

Orlič in Orličice, ali se Vam ne smilijo otroci, ki nimajo več mamice? Vem, da se Vam smilijo. Če bi ne bilo častite sestre v sirotišču, bi jim še jesti nihče več ne dal. Vi pa sedate dan na dan k polni skledi in se morebiti nič ne spomnite, da

je na svetu mnogo otrok, ki nimajo več mamic in so dostikrat lačni, zelo lačni. Vi ste morebiti včasih nezadovoljni s svojim kosilom in se cmerite, če ni vse po vaših željah; otroci, ki nimajo mamic, bi pa s slastjo pojedli, kar Vam ostane...

Nikar tako, dragi otroci! Bodite z vsem zadovoljni, bodite hvaležni Bogu in mamic za veliko skrb — pa ne pozabite

otrok, ki so ubogi in nimajo mamic. Če sami poznate take sirote, dajte jim včasih kaj od svoje južine in premagajte svojo snedenost! Kadar boste pa imeli kaj denarja — posebno ko boste že veliki in boste sami kaj zaslužili — takrat pa dajte radi nekaj dinarjev za sirotišča, da bo mogla nova mamica, častita sestra, napraviti vsaj dobro južino vsem svojim sirotam, ko jim že mamice ne more dati nazaj — — —

Za bodrilo in razvedrilo.

Rešitev »težkih« nalog.

1. Na prvo nalogo smo prejeli prav zajemljive odgovore. Nekaj je vsakdo zadel, saj slika je res tako lepa in tako pomembna, da jo Orlič, ki se nekoliko zamisli vanjo, kmalu razume. Najlepše jo je opisal Orlič Ivan Silič iz zavoda sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano in jo priobčujemo, da se vsi vnovič ogrejete za svojega »Orliča«.

Kaj pomeni »Orličeva« naslovna slika v šestem letniku?

Teško in nestrpmo sem pričakoval nov letnik našega lepega lista Orliča. Pri vsaki telovadni uri sem nadlegoval gospoda učitelja z vprašanjem, če je že prišel. Radoveden sem bil, kako bo novi letnik urejen, kakšna bo njegova vsebina in oblika. O njegovi naslovni sliki se mi pa niti od daleč ni sanjalo: popolnoma drugačna je kot sem si jo predstavljal jaz. Vendar mi zelo ugaja, ne le zaradi svoje lepote, ampak še bolj radi lepega pomena. Oglejmo si našo sliko!

V zgornji vrstli je več križev, ki stoje poševno in se spredaj opirajo, da je videti, kakor da bi delali izpad z odročenjem. Ti križi torej znajo, da je list glasilo telovadne organizacije, katere člani smo mi, dragi bratci in sestrice. Bodimo ponosni na svoje glasilo, ki izhaja že šesto leto, kakor je napisano pod naslovom lista.

Pod tem je drugi del slike, kjer zapazimo sonce, ki siplje svoje žarke na človeško bitje s peruti in orlovsko čepico na glavi. Okrog njega se svobodno gibljejo manjši — Orlič in Orličice, ki silijo vedno višje in višje proti soncu. Kaj naj bi pa to pomenilo? Poslušajte!

Kakor se med pticami orel, ki smo si ga vzeli za simbol naše organizacije, dviga najvišje proti soncu, tako se moramo tudi mi dušno in telesno dvigati. Vedno višje moramo hrepeneti. Za vedno višjimi cilji in ideali moramo stremeti; skušati moramo, biti vedno bližje našemu Soncu, ljubemu Bogu. Vidite, dragi bratci in sestrice, zato pa imamo razne sestanke in naraščajске večere, kjer imamo priliko spoznati marsikatero stvar, izobraziti si svoj razum, vzgojiti si lep krščanski značaj in svojo voljo utrditi v vsem dobrem in lepem. Pa tudi krščanskega nauka ne smemo pozabiti, kajti ta je podlaga našemu življenju in naši organizaciji. Le pridno se tudi tega učimo, da bomo nekoč dobri pošteni krščanski možje. Zato vam kličem, dragi bratci in sestrice: »Oglejte si dobro to sliko, vtisnite si jo v spomin in ne pozabite nanjo!«

Bog živi!

Ivan Silič.

»Trdi orehi«.

6. »Orlič je brijten, pa le vsega ne pogruntam«, mi je dejal prijatelj Orličev in mi dal tole nalogo: Na mizi so tri žveplenke, ena poleg druge. Kako boš dvignil srednjo med njimi, ne da bi se je dotaknil. Poskusite, kdo ima tako spretno prste, pa naj mi odpiše!

7. Po telovadbi je bilo. Orlič so obstopili svojega vaditelja. Ko so se pomenili o resnejših stvareh, je rekel vaditelj Zankovemu Mihcu: »Ti, Mihec, ki vsakega Orliča prebereš in ugameš vse uganke, povej mi, kateri predmet ti dam lahko v roke, ki ga bodo vsi drugi mogli videti, samo ti ne?« — Mihec se je prijel za ušesa, pa mu ni šlo v glavo. Kdo ve, kaj mu je dal?

V nabiralnik.

Lea Prah, št. Pavel pri Preboldu. — Ker ste tako pridne in odločne Orličice, bo v prihodnji številki prinesel »Orlič« sliko šentpavelskih Orličic, da vas spoznajo in vidijo tudi drugi. Le neustrašeno naprej!

Julka Bračić, Stanovsko. — Prav pridna si, da si tako lepo razložila naslovno sliko »Orliča«. Lepo pišeš: »Orlič in Orličice se zbirajo v znamenju križa.« Tudi ta razlaga je lepa!

E. Fröhlich, šentjakobski Orlič. — Razlagaš čisto pravilno, pa sem priobčil samo eno, ki se mi je zdela najboljša. Veseli me, da ti »Orlič« tako dopade. — Povprašuješ, kateri gospod si je izmislil naslovno sliko. Br. Nardžić mi je zaupal, da je to neki naš učitelj iz Kamnika.

Leopold Rešek, št. Vid. — Preberi Siličevo pismo, pa boš sliko še bolj vzljubil. Bog živi!

Josip Sikyta, št. Vid. — Tako lepo si napisal, da bi najrajši priobčil še tvojo razlago. — 3 naloge si rešil dobro, 2 pa ne. Preberi rešitev v 2. številki! Le napni možgane, saj rešitev je samo ena!

Vse sotrudnike prosim, da mi pri prvi pošiljki sporoče tudi svoje naslove, da jim osebno pišem svoje želje. Vsakega 15. v mesecu bo zaključena ureditev »Orliča« za prihodnji mesec.

Do »Orličev« imam pa še eno željo. Rad bi izvedel, kaj naši Orlič in poleg »Orliča« šečitajo. Katere knjige, časopise? Ali imajo kakšno svojo knjižnico, ali si pa knjige izposojujejo in kje? V eni prihodnjih številki vam bom prinesel imena knjig, ki jih »Orlič« sme čitati. Saj ste že gotovo slisali, da je dobra knjiga naš najboljši prijatelj. Urednik.

Iz življenja v življenje.

1. Kdor hoče postati velik, naj ostane majhen.
2. Kdor ljubi sebe preveč, mu ne ostane nič ljubezni za bližnjega.
4. Kdor ohrani sebe dobrega, bo rešitelj desetih slabih.
5. Ko pozdravljaš, poglej v obraz! Ni pozdrav, da snameš samo klobuk, pozdrav je srečanje dveh duš.
6. Ne vrzi »Orliča« v kol, zakleni ga v svoje srce.

Pridobivajte novih naročnikov

»Orlič« izhaja vsak mesec. — List izdaja uprava »Mladosti« (dr. Stanko Žitko). — Uredništvo in upravništvo: Ljubljana, Ljudski dom. — Naročnina (VI. letnik) za odseke, ki naroče vsaj 20 izvodov pod skupnim zavitkom, 8 Din na leto, za vse druge naročnike 12 Din. — Urednik: Fran Zabret. —